

VRAČANJA

»Kako majhni so glasbeni škrati?«

»Zelo zelo majhni.« Matija je poiskal Valentinino roko in natančno pretipal vse prste: »Najbrž so še nekoliko manjši od tvojega mezinca.«

»A nikoli ne zrastejo?«

»Seveda zrastejo, morda toliko, kot je dolg tvoj kazalec.«

»Potem niso nikoli zares veliki.«

»Za njihovo vrsto je to kar precej. Midva sva oba gromozanska velikana za muhe in mravlje, za ta kostanj pa samo majhna palčka. Ko se primerjava med sabo, sem pa jaz velik in ti majhna.«

»Saj bom še dolgo rasla in bom morda nekoč večja od tebe.«

»Mogoče, vsekakor pa bo razlika med nama vsak dan manjša, ker jaz ne rastem več.«

»Si ti starejši od teh škratov?«

»Ne, oni so veliko starejši od mene. Koncertino mi je dal Luka, ko sem bil le malo večji od tebe. Prej jo je sam igral dolgo vrsto let, najbrž pa jo je imel že kdo pred njim. Ti škrati so zagotovo veliko starejši tudi od Zofije, lahko da so stari že več kot sto let.«

»A nikoli ne umrejo?«

»Tega ne vem, očitno pa lahko dočakajo zelo visoko starost.«

»Kako pa vedo, kdaj se morajo oglasiti?«

»Vsak ima majhen stolček, ki je povezan z določeno tipko. Kadar pritisnem nanjo, se ta stolček dvigne. Škrat, ki sedi na njem, takrat zaprede od ugodja, ker mu je to strašansko všeč.«

»Zaprede?«

Matija je močno stisnil deklico in jo požgečkal, da je veselo vrisnila. »Takole,« se je zasmel. »Vsak škrat ima nekoliko drugačen glas in tako naredim pesem.«

»Zakaj pa imajo včasih žalostne glasove, če jim je všeč?«

»Ne vem,« je odgovoril po daljšem razmišljanju. »Morda se tisti stolček premika na različne načine, da jih enkrat nasmeji, drugič žalosti, tretjič prestraši ali razjezi. Nikoli še nisem odprl koncertine, da bi si to ogledal.«

»Saj ne bi mogel videti. Lahko pa jo odpreš in bom jaz pogledala.«

»Ne upam je odpreti, da ne bi česa pokvaril. In ne verjamem, da bi bilo škratom všeč, če bi jih motila.«

»Jaz bi jih zelo rada videla.«

Frančiška je objela Valentino: »Ljubica zlata, včasih je bolje ne odpreti škatle s skrivnostmi, čeprav nas še tako zanima, kaj je v njej. Pridi, čas je za spanje.«

»Mami, ampak jaz imam še veliko vprašanj o škratih.«

»Matija ne bo nikamor pobegnil, jaz pa bom do jutri pozabila pravilico o glasbenem škratu, ki je bil tako debel, da je moral sedeti na dveh stolčkih, zato sta sosednja gumba na harmoniki imela enak glas, kar je harmonikarja strašansko jezilo, saj nobene pesmi ni mogel odigrati brez napake.«

Frančiška se je vrnila pred dobrim tednom in počasi tajala zid hladu, ki ga je v njeni odsotnosti namedlo med njo in Valentino. Bolelo jo je, ker ni mogla planiti v hčerini svet in ga v trenutku popolnoma zasesti, deklica jo je le previdno pripuščala k sebi. Hkrati jo je plašilo, ker jo je majhno stanovanje že po prvem tednu utesnjevalo, tolažila se je, da bo kmalu drugače. Na šoli so ji rekli, da bi lahko prišla delat takoj, učiteljev zelo primanjkuje, opraviti morajo le zapovedane postopke, zato lahko vsak dan pričakuje njihovo povabilo.